

OBSAH:

Zahrádkářské rady (str. 2)

Křížovka o ceny (str. 4)

Historie města Kravař (str. 5)

Tradice Valentýnského svátku (str. 6)

ZRCADLO

Hlučínska

ÚNOR 2005

CENA 3,- Kč

NENÁPADNÉ VÝROČÍ

4. únor 1920 v Hlučíně nepřipomínal zimu. Sníh roztál. Na náměstí po něm zbyly jen obrovské kaluže, mezi nimiž postávaly skupiny místních obyvatel. Čekalo se na představitele československého státu, kteří slavnostně přijížděli převzít správu tohoto malého území. Ještě 3. února patřilo Hlučínsko Německu, datem 4. února 1920 připadlo Československu. Místní obyvatelé neměli možnost politické dění nijak ovlivnit. Nově vzniklý stát prosadil na mírové konferenci požadavek připojit jižní Ratibořsko k Československu, neboť místní obyvatelé udávali jako mateřský jazyk moravštinu. Mateřský jazyk byl na počátku dvacátého století chápán jako hlavní znak národa.

Češi?

Do roku 1742 patřilo Hlučínsko osídlené většinou slovanickým obyvatelstvem k zemím Koruny české. Pak ale Marie Terezie po prohrané první Slezské válce byla nucena postoupit značná území Prusku. Bylo mezi nimi i Hlučínsko jako součást jižní části Slezska. Obyvatelé Hlučínska se stali Prusy. Zpočátku si

uchovávali slovanský ráz ve všech směrech. Vydatně jim v tom pomáhala katolická církev, protože oblast církevně nadále spadala do olomoucké diecéze.

V kostele, ve škole a doma se hovořilo moravsky, na úřadech německy. Postupně ale tlak němčiny sílil. Roku 1873 byl ze škol odstraněn český slabikář a nahrazen byl slabikářem německým. K poněmčení obyvatelstva v jazykovém smyslu však nedošlo. I přes velký tlak lidí na Hlučínsku nadále užívali moravštinu jako svého mateřského jazyka. Ovládali však také němčinu, neboť její znalost byla nutná k nalezení práce, které bylo na Hlučínsku nedostatek. Práci museli místní obyvatelé hledat po celém Slezsku a leckdy ještě i dál.

Němci?

Po roce 1742 se Hlučínsko stále pevněji přimykalo k Prusku. Germanizační tlak byl patrný především v ekonomické a kulturní oblasti. Z Hlučínanů se stávali tzv. Kulturdeutsche, tedy lidé hovořící jinak než německy, ale německy myslící. Hlučínanům byl vlastní pruský dril,

respektovali němčinu ve škole a zvykli si hledat obživu mimo území Hlučínska. Masově se odcházelo za prací, alespoň sezónní, na sever, tedy do německy mluvících oblastí. 4. únor 1920 chápali Hlučínané v naprosté většině jako ohrožení všech jistot. Obce jižního Ratibořska připadly Československu bez plebiscitu (lidového hlasování), pouze na základě slovanského mateřského jazyka většiny obyvatel.

Moravci

4. února 1920 vjely na Hlučínsko tři kolony vojska a začaly obsazovat území. Vykořenění obyvatel si měli uvědomit, že se vracejí do staré vlasti, která je vítala proklamací, v níž vedle slibů dobra zaznívaly i výhrůžky všem, kdo hodlali narušovat veřejný klid, či podkopávat autoritu československého státu a jeho úřadů. Nedůvěřiví obyvatelé postupně zjišťovali, že kromě kulturních proklamací a českého školství pro ně nová vlast mnoho udělat nehodlá. Hlučínané se svým nářečím a s cejchem Prusů (Prajzáci) působili na úředníky a učitele přicházející z českého vnitrozemí jako něco cizího a zaostalého.

O to větší pochopení nacházeli za hranicemi, v německém Slezsku. Tam pro ně byla práce i v dobách největší krize, odtud byli vysíláni němečtí učitelé, odtud bylo financováno soukromé vyučování němčiny, odtud byla vedena pilná a zanícená kulturní práce a politika. Většina Hlučínanů v roce 1938 vítala pomnichovské uspořádání střední Evropy jako úlevu. Válečná léta však přinesla smrt mnoha mužům, kteří byli odveleni k wehrmachtu, ženám a dětem dřinu na místních malých hospodářstvích. Po roce 1945 se Hlučínsko stalo znovu součástí Československa.

Hlučínané se nikdy necítili Čechy. Nikdy se ale necítili Němci. Pamětníci ještě dnes vědí, že na Hlučínsku žili Moravci. Zbožní, pracovití lidé se smyslem pro humor, šetrní a opatrní.

Opatrnosti je naučila jejich dramatická historie, pro niž často platilo známé rčení: „O nás bez nás.“ Politikové si s Hlučínskem po staletí pohrávali. Lidem zbývala jen tvrdá práce, šetrnost, pro útěchu katolický kostel a pro radost jadrný humor.

Eva Tvrdá

MĚSTSKÝ ÚŘAD DOLNÍ BENEŠOV

Pane starosto, jak hodnotíte uplynulý rok z hlediska zvelebovacích akcí ve vašem městě?

Uplynulý rok hodnotím dobře, povedlo se nám na poli kulturním a společenském nabídnout nejen našim občanům, ale i návštěvníkům z jiných měst a obcí kvalitní kulturní vyžití, což je pro nás potěšující. Myslím si, že i oni byli spokojeni.

Pokud se týče investičních činností, byla v loňském roce zahájena dlouho očekávaná přestavba kulturního domu, která byla schválena již bývalým zastupitelstvem města, které

celou akci připravilo. Jednalo se o vnitřní rekonstrukci a přístavbu bowlingu, která je již hotova a zbývá provedení fasády. Kulturní dům město získalo od bývalého podniku Sigma.

Tento dům nebyl již ke kulturním účelům využíván a proto byl zpracován projekt přestavby na sportovní relaxační centrum. V přízemí zůstává restaurace se salonkem s kapacitou 89-93 míst, a dále bowlingová dvoudráha. V prvním poschodí je vybudován squashový kurt, fitness-centrum, bar na občerstvení a je zde i možnost umístění solária.

V podkroví se nachází pět místností, které mohou sloužit jako klubovny či kanceláře. Venku ve dvoře vznikla letní terasa se zastřešeným podiem s kapacitou cca 90 míst

Pane starosto, vzpomínal jste Sigmu, ta již zřejmě neexistuje, ale hlavně pomáhá vám nějak nástupce Sigmy?

V rámci privatizace vznikla opět Moravskoslezská armaturka a některé další společnosti jako Slévárna, Opravárenský závod, fa Bold, fa Vendula a Armatury group. Tyto firmy působí v bývalém areálu Sigmy nebo

v zařízeních bývalého středního odborného učiliště a jsou součástí strojírenského trhu nejen v Dolním Benešově a blízkém okolí, což je chápáno z pohledu pracovních příležitostí, ale z pohledu obchodního jsou jejich teritoria daleko širší a sahají jak na Dálný východ tak na zaoceánská teritoria.

Na vaši otázku „Jak nám tyto firmy pomáhají“ je možné odpovědět, že hlavně tím, že vytvářejí pracovní příležitosti pro naše občany.

Pokračování na straně 4

JARNÍ START NA ZAHRADĚ

Zeleninu, kterou jsme v lednu vyseli, je třeba jednotlivě do květináčů nebo do sadbovačů. Tímto u sázení na záhon nebo pařeniště už neporušíme kořenový bal a rostliny nerušeně rostou. Je třeba jenom zalévat, hnojit a v pařeništi a sklenících hlavně větrat.

Znovu vám připomínám používat před sázením nebo setím dusíkaté vápno (PERLKU) pro ozdravení půdy a zároveň přihnojení vápníkem. Zapravuje se do vlhké půdy asi 14 dnů před setím nebo sázením. Jaký to má význam jsem vám už několikrát vysvětloval.

Ještě několik poznámek ze školení. Rostlina potřebuje vzduch, vodu, živiny a minerální látky. Do písčitéch půd je dobré promíchat jílovitou půdu, která udrží déle jak hnojivo, tak minerální látky. Zasolenou půdu buď propláchnout vodou do spodních vrstev, pak si namícháme kompost, rašelinu, hrabanku, toto řádně promícháme a proryjeme. Důležité je také hlídat PH, aby nebyla půda hodně kyselá nebo naopak hodně zásaditá. Je dobré si občas nechat udělat rozbor půdy. Toto máte možnost si prověřit v Malých Hořticích. Přesnou adresu si už musíte zjistit sami. Když u zeleniny neroste nadzemní část, tak je chyba v půdě. Když nerostou kořeny, neroste ani horní část rostliny a je třeba hledat příčinu právě v půdě. Když schází dusík, jsou malé lístky, když schází železo, mají lístky žluté okraje.

Důležitá práce je také koncem února s řezem vinné révy. Jak řezat to už určitě víte, ale letos při mírné zimě v lednu může réva brzo rašit, proto tento řez neodkládejte na pozdější dobu. Konec února a začátek března je také čas na roubování angreštu a rybízu. Nejdůležitější však je zakrátit u angreštu konce všech výhonků o 4 cm, kde je nejvíce zárodků amerického padlí. Už jsou nové odrůdy k dostání, které jsou odolné k této nemoci. Už jsem na podzim dvě odrůdy koupil, a sice jednu žlutou a jednu červenou. Tak vidíte, že i v tomto směru pěstování jsou novinky, které nám ušetří postřiky proti tomuto padlí. Proto je třeba stále sledovat dění kolem nás. Také už je vyšlechtěna odrůda švestky, která je odolná proti šarce a jme-

nuje se JOJO. Kdo máte možnost tuto odrůdu sehnat, neváhejte. Je možno ji koupit buď v Polsku a nebo u nás u firmy FYTOS Plzeň. Snad se objeví letos na podzim i u nás v některých školkách.

Na podzimním školení nám přednášela učitelka tamní Zahradnické školy, a proto pár poznatků o pěstování některých pokojových květin. U nás už se pokojovky moc ve velikých zahradnictvích nepěstují pro drahé tepelné podmínky a dovážejí se většinou z Holandska a jiných velikých světových burz, kde mají lepší podmínky pro jejich pěstování. Banánovník po odpojení uřezat až vespu, kde se zase utvoří nová rostlina. Strelíci je teplomilná květina, potřebuje asi 15 stupňů tepla, dlouho vydrží ve váze. Potřebuje veliký květináč. Koncem léta potřebuje vegetační klid. V zimě před květem 20 až 22 stupňů tepla. Anthurie a bromelie nezalévat na kořen, ale do růžice. U řezaných květin v pokoji nemá být ovoce, kde je obsažen ethylen a ten způsobí, že květiny brzy odkvetou. Vánoční kaktus, koncem léta otrhat koncové nedospělé listy, teplota do 18 stupňů, rosit rostliny. Klivie u přesazování jen o málo větší květináč. Klivie začne nasazovat na květ tehdy, až se kořeny dotýkají boční stěny květináče. Teplota nesmí přesahovat 18 stupňů. Když je vysoká teplota v místnosti, tak nevytvorí květní stvol, ale kvete mezi listy. Anthurie, teplota asi 20 stupňů. Lehce se množí z oddenků, má vzdušné kořeny. V zimě potřebuje světlé místo. Karafiáty drobné množit z vrcholových řízků. Dát do skleníků při teplotě +10 stupňů. Růže množit řízkováním v době když kvetou. Uřezat délku asi dvou pupenů, dole uřezat šikmo, listy zakrátit a dát do květináče nebo sadbovače. Může se to udělat i venku ale ne na sluneční polohu. Do zimy zakoření. Zasadíme a zabezpečíme rostlinky proti silnějším mrazům. Tolik v krátkosti o pěstování pokojových květin.

Počátkem března už můžeme ořezávat traviny na skalce a okrasné zahrádce. Je třeba také kontrolovat uskladněné cibule a hlízy květin, které budeme na jaře vysazovat. A také můžeme nakoupit nové, kterých je na našem trhu rok od roku větší výběr, a tím si zase obohatíme

krásný pohled na naši okrasnou zahrádku. Znovu vás nabádám na návštěvy přednášek, které zahrádkáři pořádají a které jsou nejen pro členy svazu, ale také pro všechny zájemce a milovníky zahrádek. Naši okresní odborní instruktoři vám určitě poradí, a to ve většině problémů, které máte a nebo vám vysvětlí a objasní novinky, které se zase u nás objevily a které máme možnost získat.

Začátkem března už je také vhodná doba k roubování peckovin. Když dobře uchováme rouby, které jsme řezali koncem prosince, tak můžeme roubovat i v době začátku kvetení. Znovu chci připomenout, že není vhodné přeroubovovat stromy starší 20 let. Je lépe si pořídit nové a lepší odrůdy.

Znovu ale připomínám, že nemáme sázet peckoviny po peckovinách a jádroviny po jádrovinách, ale vždy opačně. To proto, že každé mají jiné požadavky na živiny a minerální látky. Týká se to stromů, které jsou starší 10 let. Při přeroubování celých kmenů je dobré už teď uřezat nahrubo korunku a při samotném roubování pak zakrátíme podle potřeby. Děláme to proto, aby už živiny nešly do koruny, kterou pak odstraníme.

Letošní teplý leden nám může zkomplikovat uchování roubů a může nám nadělat škody i na revě vinné. Ale jestli přijde taková sněhová kalamita jako vloni 29. února, tak nám to může pokazit i další rostliny. Po loňské nadúrodě můžeme očekávat hlavně u jabloní letos menší úrodu. Musíme tomu napomáhat dobrým hnojením a to po odkvětu hlavně na list, ale také musíme řádně hlídat škůdce, kteří se můžou touto mírnou zimou velice rozmnožit.

Pro lepší náladu přidávám jeden recept pro dlouhý život mezi námi milovníky zahrádek.

**Z vody bývá úplavice,
na zdraví je slivovice.
Dá ti sílu, zdraví více
a roztáhne pěkně plíce.**

**Zažene pryč neštovice
a otráví tasemnice.
Když ji budeš denně pít,
do sta let tu budeš žít.**

K tomuto receptu vám i já přeji mnoho zdraví a úspěchu na vašich zahrádkách.

Erich D U X A z BOROVÉ

RYBÁŘI, POZOR!

Ryby na únor

1. den - průměrný zrána, docela dobrý po poledni
2. den - dobrý do 13.00 hodin
3. den - docela dobrý po poledni
4. den - dobrý do 15.00 hodin
5. den - dobrý pouze po poledni
6. den - dobrý pouze po poledni
7. den - průměrný od 15.00 hodin
8. den - velice dobrý do 8.00 hodin
9. den - velice dobrý do 9.00 hodin
10. den - velice dobrý do 15.00 hodin
11. den - velice dobrý do 15.00 hodin
12. den - velice dobrý do 15.00 hodin
13. den - špatný den
14. den - docela dobrý od 10.00 do 15.00 hodin
15. den - průměrný od 10.00 do 16.00 hodin
16. den - je dobrý zrána, průměrný po poledni
17. den - je dobrý zrána, docela dobrý po poledni
18. den - dobrý zrána, průměrný po poledni
19. den - dobrý zrána, průměrný po poledni
20. den - velice dobrý od 16.00 hodin do setmění
21. den - velice dobrý od 16.00 hodin do setmění
22. den - je dobrý zrána, průměrný po poledni
23. den - velice dobrý do 15.00 hodin
24. den - docela dobrý od rána do šera
25. den - velice dobrý do 15.00 hodin
26. den - velice dobrý do 13.00 hodin
27. den - dobrý zrána, průměrný po poledni
28. den - dobrý zrána, průměrný po poledni

Petrův z dar

STARÁ LÁSKA NEREZAVÍ (POVÍDKA Z HLUČÍNSKA)

Hilda dřepěla vzadu u plotu a předstírala, že seká srpem trávu. Ve skutečnosti se plížila mezi rybízovými keři kolem plotu, aby si mohla prohlédnout mladou ženu, která zdědila sousední stavení. Doufala, že v ní pozná Agátu, Helmutovu dceru. Nikdo z Darkovic neměl tušení, komu Tonek Kotlár odkázal dům. Už dlouho se vědělo, že mu moc času tady nezbyvá. Měl rakovinu. Všichni si mysleli, že když Tonek umírá bez dědice, případně dům obci. Už za jeho života se našli dobráci, co obcházeli zastupitele a snažili se připravit si cestu pro výhodnou koupí. Pak se ale ukázalo, že Tonek sepsal závěť a dům komusi odkázal.

Po Tonkově smrti byl dům dlouho zavřený. Asi před měsícem, bylo ještě únorové bláto a čvachtanice, přijelo pěkné auto a v něm muž a žena. Chvilí pobýli, všechno prohlédli a zase byli pryč. Hilda je sledovala kuchyňským oknem dobře schovaná za záclonou. Dnes žena přijela znovu. Sama autobusem. Hilda ji viděla přicházet a odemykat velká kovová vrata. Teď dřepěla za plotem schovaná mezi keři a napíjala zrak do sousední zahrady. Studovala ženskou postavu pohybující se po sousedním pozemku. Zdálo se, že žena je tak asi čtyřicetiletá, tmavovlasá a štíhlá. Věk by souhlasil, postava a vlasy mohly být po Helmutovi.

Hilda se zarazila. Na okamžik jí bylo zase šestnáct. V sadu za plotem paní Agnes češe jablka a Hilda, tak jako dnes, dřepí za plotem a touží zahlédnout Helmuta. Nevídala ho často a věděla, že patří bohu, přesto se do něj zamilovala. Jeho tmavé oči, úsměv a zdvořilost jí odzbrojovaly. Netoužila po ničím víc, než po jeho dotyku. Spalovala ji vášeň, ale stále se modlila

za odpuštění hříchu, který považovala za smrtelný. Modlila se sama, v ústraní, protože neměla odvahu vyzpovídat se faráři v kostele. Bála se jeho hněvu a připadalo jí, že by ani on tíhu jejího hříchu neunesl a tajemství by muselo ven. Když se pak dozvěděla, že Helmut opustil seminář, zajásala. Doufala, že mu padne do oka a že si ji vezme. Bydlela by s Helmutem doma a ke tehyni by to měli jen přes plot, děti by jim ohlížela a oni by se zase postarali o její stáří. Tak si to vysnila. Jenže Helmut se už doma skoro neukázal. Elizabeth se vdala, paní Agnes stárla. Elizabethin manžel vedl stavení i polnosti zu grunt. Domu se začalo držet nešťestí. Helmut si vzal za ženu Pražačku a zřekl se rodiny. Manžel Elizabeth byl něrobiš a Elizabeth si, od té doby co jí umřela holčička, ráda přihnula. Paní Agnes sedávala pod starou hrušni na dvoře a hleděla kamsi před sebe. Hilda se častokrát sama sebe ptala, jestli by všechno takhle dopadlo, kdyby si Helmut vzal ji. Byla pevně přesvědčena o tom, že ne. Všechno by vypadalo úplně jinak. Nenechala by zpustnout zahradu ani stavení, její děti by je oživily svým křikem, na dvoře slepice, husy, v chlívku prase. Tak tomu bylo v jejím domě. Vdala se brzy po tom, co se dozvěděla o Helmutově svatbě. Přestože se nevdala z velké lásky, je její život radostný a rozumný. Manžel, děti, práce v místním družstvu, dům, zahrada, pole. Život utekl jako voda. Děti měla odrostlé, dcera vdaná, syn ženatý, dali jí pět vnuků. A tak to má být.

Žena, kterou pozorovala, zmizela v domě. Hilda vylezla z křoví, sebrala ze země srp a proutěný koš. Byl čas začít vařit oběd. Vydala se do kuchyně. Sotva však vytáhla

první hrnec z kredence, zahlédla ženu od vedle, jak vychází z vrátek. Neměla s sebou než prázdnou igelitovou tašku a peněženku. Hildě svíto, že jde do obchodu a že za chvíli se bude vracet. Vaření počká. Hilda vyšla z domu, na zápraží znovu vzala do ruky srp a koš a vydala se na zahradu. Tentokrát k přední brance, aby jí žena neunikla. Nečekala dlouho a žena se opravdu vracela. Igelitová taška už obsahovala nákup. Žena šla pomalu a rozhlížela se po okolí. Hilda skloněná k zemi zahlédla latěmi v plotě její obličej. Každá další otázka byla zbytečná. Kolem jejího plotu kráčela Helmutova dcera. Hilda vždy stála pevně nohama na zemi. Teď se s ní ale půda zachvěla. Zatočila se jí hlava a cosi kolem žaludku se jí sevřelo. Helmut i paní Agnes znovu ožili. Ještě před chvílí byla Hilda zvědavá a toužila mluvit s neznámou ženou. Teď cítila bezhlavý zmatek. Jako by znovu potkala Helmuta, jako by znovu před ním ztratila řeč. Na zlomek sekundy zatoužila po jeho dotyku, jako by natahovala ruku k jeho dceři a zaprosila o pohlázení.

„Dobrý den,“ pozdravila ji žena.

„Dobrý,“ zamumlala Hilda.

Žena kráčela dál. Hilda polkla a znovu stála pevně na zemi. Žena zmizela za velkými kovovými vraty. Hilda sebrala srp a koš, narovнала se a vrátila se do kuchyně. Když zakrojila nůž do hlávky zelí, uvědomila si, že k ženě ze sousedství cítí lásku. Jako by to byla její dcera. Pohlédla na kříž na zdi. Rychle se pokřižovala a zakrojila znovu nůž do zelí. Ostrá vůně jí rozšířila chřípí. Je nejvyšší čas postavit zelí na plotnu.

Eva Tvrďá

VÝLET NA LODI

Byli my zvědaví při naší zahálce, co su to za kopce, co su vidět v dále. Dočítali my se na takým plagače, že tam leží ostrov zasvěcený Hače. Dalej tež tam stalo, nestojí to vjela, každé tři hodiny loď vyjíždá z mola. Jak se zaplačimy, tak se povožimy a jak dopiv varny, pojimy rybiny. Nesu velké vlny, robič co němame, tuž se na ten ostrov rádi podíváme. V tu istu hodinu u mola deptáme, za euro vstupného na loďku čekáme. Prvno malá tečka v mořu se zjevila, a jak připluvála, loďka z toho byla. Dřevjana kocábka, tak na rozpadnuči, nemohla sem učeč, nebylo vyhnuči. Námořník nas vita, v pruhovaným tričku, podava nam provaz s námořnicku smyčku. „Vylešče hev, navrch,“ my se pomáhali, un nas dirigoval jak by sme se znali. Sebuli my bůtky, po kolena v mořu, lezem po žebríku, vylešče tam němožu. Podával mi ruky, tvrdě jak kameně, jak tam se mnem škubnul, prasklo mi v rameně.

Fajně my plyvame, moro také klidně, sem tam jaká rybka z vody hlavu zdvihne. Břehu nevidíme ani z jednej strany, včil se připadáme jak či Robinsoni. Naraz bylo stač a námořník pravě, „všeci posluchajče, netřeba se bač.“ „Došla nafta, dalej poplyvame, pomalši to pūjđe, času na to mame.“ S klidnum hlavum poučoval, „trocha se to změní, nafta se přeleje tam, kaj ji včil něni.“ Vystrašení sme poslechli, co nam un pověda, „všeci hned do zadku, tam vas je potřeba!“ Aby my svůj život v moru uchránili, ku gelendru v zadku sme se natlačili. Bylo to hned poznač, ty nabrané kila, loď se rozhupala, předeck vychýlila. Je včil postavena, špicům věč do něba - nafta se přelila tam, kaj je ji třeba. S nama je panička, taká uřňukana, enem ubekuje, že na smrč v moru ešče něni přichystaná. Drží se gelendra, už nas znervozňuje, všeckym nam pověda, že to nepřezije. Námořník ji pravě, až už ho nesere, spěš něž se utopí, ju žralok zežere. „Mušime držet všeci pospolem, naftu naberem za prvšim molem.“ To nas rychtik uklidnilo, to prvši molo ani v dále viděč nebylo. Z výletu na deset minut byly tři hodiny, mezitím už slunko zašlo a my byli fialoví, od zimy.

U prvšeho mola z loďky vyskakujem, že sme zas na suchej zemi, moc se pochvalujem. Námořník se s nama luči, popřeje nam ščešči, že zapomněl natankovač, o tym tam nebylo řeči.

Malchárková Anna

HLUČÍNSKÁ KNIHOVNA ZMĚNILA MÍSTO SVÉHO PŮSOBNÍ

Pro všechny vášnivé čtenáře jsou nyní knihy k zapůjčení ve zrekonstruovaných prostorách hlučínského zámku, v jeho prvním patře. Jedná se o vskutku reprezentativní místo prosoyecné vůni dřeva, tisku na papíře a úctou ke knihám a všem, kdo s nimi jednájí s respektem.

K na první pohled patrným inovacím (nepochybně k lepšímu) patří vyšší četnost umístěných on-line stanic a zkvalitnění připojení k internetu. Novinkou je možnost rezervovat si knihy, které nejsou v knihovně dostupné, z knižního

fondů prostřednictvím systému Clavius. Úplnou novinkou není koutek k odkládání svršků a příručních zavazadel v prostoru u dveří, ale znaky inovace vykazují možnost ukládat knihy během půjčování do košíčků, což se mi jeví jako praktické.

Všechny knihovnice jsou stále stejně ochotné, ne-li ještě ochotnější než v dobách knihovny na Mírovém náměstí.

Strategicky rozmístěné konferenční stoly s pohodlnými židlemi vytvářejí útulné koutky, využitelné k četbě denního tisku

či rozjímání i diskusi nad přečtenými knihami. Rekonstrukce prostor pro knihovnu a literární kavárnu si vyžádala náklady ve výši 15 milionů korun a přispělo na ni dotací Ministerstvo kultury ČR.

Knihovna zve čtenáře do svých prostor každý všední den kromě středy, a to v době od 8 do 17, s polední přestávkou mezi 12. a 13. hodinou. Ve čtvrtek je půjčovná doba prodloužena do 18 hodin. Vítání jsou všichni potenciální čtenáři z řad obyvatel celého Hlučína.

MASOPUSTNÍ TRADICE

Protože jsme v minulém měsíci se ctí vyprovodili Tři krále a v našich domácnostech přežívají poslední vánoční stromečky. Až do začátku postní doby se lidé chystají společensky žít a hodo-
vat. V kulturních střediscích obcí i měst započalo veselé plesání.

Zábavné reje a slavnosti se budou pořádat zejména před Popeleční středou, při oslavách masopustu. Jedná se o svátek původem pohanský, nicméně zařazený do církevního kalendáře, takže jeho datum se odvozuje od počátku Velikonoc. Hovoříme tu o sešlosti s tancem, množstvím jídla a pití a přemírou bujně veselosti. Je tedy zřejmé, že byly doby, kdy církev takové slavnosti viděla krajně nerada a nasazovala proti nim rozličné zákazy. Bylo

to zejména v období středověku. Snaha přenést část oslav do chrámů se nesetkala s úspěchem a zákazy nezaznamenaly odezvu, byly zbytečné. Církvě tedy nezbylo, než věřícím připomenout, že s koncem masopustu nastává postní doba a v té zpravidla všichni věřící odsouvali bujně veselí do pozadí svých aktivit a vedli umírněný křesťanský život.

Masopust se zpravidla slavil tři dny. Přípravoval se na „tučný čtvrtek“, kdy se lidé snažili co nejvíc věnovat jídlu a pití, aby byli při síle celý další rok. Hlavní zábava ovšem začínala v neděli, stůl byl opět hojně prostřen a po něm měli všichni na práci jen přípravu k taneční zábavě. Masopust vrcholil během úterka, kdy se pořádaly průvody maškar.

MĚSTSKÝ ÚŘAD DOLNÍ BENEŠOV

Pokračování ze strany 1

Zároveň nám pomáhají při různých sportovních a kulturních příležitostech, a to nejen finančně. Největší přínos těchto podniků je v tom, že poskytují zaměstnanost našemu regionu.

Pane starosto, jaká je ve vašem městě nezaměstnanost?

Podle posledních údajů je u nás 257 nezaměstnaných, což je 6 % práceschopného obyvatelstva našeho města. V porovnání s ostatními městy nebo obcemi to není číslo až tak alarmující, navíc když vezmeme ještě v úvahu, že do tohoto čísla se promítá i sezónnost, protože některá odvětví v zimních měsících nejsou funkční. Lze očekávat, že počátkem jara a v letních měsících se tento počet sníží.

Co připravujete na letošní rok?

Částečně jsem se zmínil o dokončení rekonstrukce kulturního domu. Musíme ještě vybavit interiéry, to znamená restauraci, salonek a fitnesscentrum, tak aby se návštěvníci tohoto zařízení cítili příjemně a byli nadměru spokojeni.

Po dokončení této akce z hlediska investičních akcí nám zůstává závazek vybudování autobusového nádraží a rekonstrukce tělocvičny, kterou jsme získali z bývalého středního odborného učiliště. Samozřejmě že nesmíme zapomenout na opravu a údržbu veřejných ploch a zařízení. Všechny výše uvedené akce souvisí s množstvím peněz, které jsou v danou chvíli k dispozici. Z to-

hoto důvodu hledáme možnosti financování i z jiných zdrojů, neboť naše vlastní finance jsou, jako ve všech městech a obcích omezené a každá finanční pomoc je vítaná a skýtá záruku, že můžeme ve prospěch občanů provést více zvelebovacích akcí.

Budou se konat oslavy jistých výročí?

U nás v Dolním Benešově se bude slavit hodně. Ale pokud máme na mysli oslavy městské, tak jedno velice pěkné výročí budeme slavit. Je to třicetileté výročí činnosti mládežnického hudebního orchestru. Jsme rádi, že tento orchestr může slavit takové jubileum, že je stále činný a poskytuje mnoho kulturních zážitků občanům a vlastně dává životní smysl mnoha mladým lidem.

Hlavní oslava bude situována do období května, kdy již pořádáme tradiční akci Hudební jaro na Hlučínsku.

Děkuji za rozhovor Luk

KULTURNÍ CENTRUM HLUČÍN
MĚSTO HLUČÍN
Vás srdečně zvou na

Maškarní ples s pochováním basy

v sobotu 26. února 2005
od 20.00 hodin

Kulturní dům Hlučín

PROGRAM KINA MÍR HLUČÍN ÚNOR 2005

čtvrtek 3. 2. v 19.00 hod., pátek 4. 2. v 19.30 hod. a sobota 5. 2. v 17.00 a 19.30 hod.

BRIDGET JONESOVÁ: S ROZUMEM V KONCÍCH MP od 12 let, USA – rom. komedie. Dokonalý přítel, dokonalý život, co by se mohlo podělat.

neděle 6. 2. v 17.00 hod.

DENÍK PRINCEZNY 2: KRÁLOVSKÉ POVINNOSTI MP, USA – romantická komedie.

pátek 11. 2. až neděle 13. 2. v 17.00 a 19.30 hod.

SNOWBORĎÁCI MP, ČR – komedie. Mrtvej sněhulák, dobrý sněhulák.

neděle 13. 2. v 15. hod. **Představení pro děti**

KYTICE POHÁDEK II Pásmo nejznámějších kreslených pohádek.

sobota 19. 2. v 17.00 hod., neděle 20. 2. v 15.00 hod.

POLÁRNÍ EXPRES MP, USA – rodinný animovaný.

sobota 19. 2. v 17.00 hod., neděle 20. 2. v 17.00 hod.

WIMBLEDON MP od 12 let, Velká Británie – romantická komedie od tvůrců Notting Hill, Lásky nebeská a Deník Bridget Jonesové.

pátek 25. 2. v 19.30 hod., sobota 26. 2. v 17.00 hod.

DANNYHO PARTÁCI 2 MP od 12 let, USA, Austrálie – kriminální komedie. V hlavní roli George Clooney, Brad Pitt a další.

sobota 26. 2. v 19.30 hod., neděle 27. 2. v 17.00 hod.

MILENCI A VRAZI MN, ČR – psychologický. V hlavní roli J. Langmajer, O. Vetchý, Z. Adamovská, V. Žilková a další.

neděle 27. 2. v 15.00 hod.

PŘÍBĚH ŽRALOKA MP, USA – rodinný animovaný. Za každou malou rybou hledejte velkou lež.

KŘÍŽOVKA

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21
A																					
B																					
C																					
D																					
E																					
F																					
G																					

(Tajenka)...vždycky obohatit toho, s kým právě žije.

Homér

VODOROVNĚ: A. Rozpuštěná hmota; nejprve (nár.); lžíce (nár.); obočí (nár.); tady (nár.). B. Nula; uzávěr; nízká plechovka (nár.); nástroj pravěkého člověka; anglický soublas. C. On (něm.); barva (nár.); staré platidlo; odezva; lepidlo. D. Měkká soubláška; srknutí; ano (nár.); také na poli (nár.); auto; značka tlaku. E. Ruský soublas; dlouhá samobláška; tečka; předložka; práť (nár.); naříkat; lovecký pes. F. Okenní tabulka (nár.); chemická značka kryptonu; malá kamna (nár.); krůpěj; krabice (nár.). G. Kozina; dům (nár.); jednotka rychlosti; kec (nár.); zpěvný pták.

SVISLE: 1. Ukazovací zájmeno; iniciály mladého inženýra z filmu Slunce, seno, jahody. 2. Pozdrav; prezent. 3. Nářadí (nár.). 4. SPZ Plzeň – město; písmeno řecké abecedy; iniciály zpěvačky Basikové. 5. Značka rychlosti; taška; spojka. 6. Vlk (nár.); barva. 7. Prak (nár.). 8. Ubrus (nár.); SPZ Velký Krtíš. 9. Lidé (nár.); zkratka mínima. 10. Dřevo; soublas. 11. TAJENKA. 12. Těsné (nár.); SPZ Prahy. 13. Letadlo; podnik v městě Brno. 14. Kolem; iniciály ministra kultury. 15. Návštěva (nár.); kůň. 16. Porovnávat. 17. Naše země; značka kusu. 18. Římská dvojnásobka; přšet (nár.). 19. Svazek slámy; SPZ Rimavské Soboty. 20. Na nejvyšší pozici; prkenný strop (nár.). 21. Značka českých letadel; snížený žeb.

Řešení tajenky zašlete na naši adresu do 26. 2. 2005. Vylosovaný vyherce obdrží 200,-Kč. Vyhercem křížovky za leden je Richard Moric, Pišť.

Blabopřejeme.

Simpsonova poušť

Pokračování z minulého čísla

Slíbil jsem sice podílet se na společné jízdě, ale skupina evidentně nespolupracuje, jak by měla. Zvažuji také riziko proti silnému větru. Jsem pevně rozhodnut. První výraznější kopeček s písčítým podkladem, první výhled na dunu a vyrážím vpřed!

Čekám na svou šanci a ta právě přichází. Jsem zrovna na řadě v tažení skupiny. Řadím však těžší převod než obvykle a zřetelně se tak vzdalují svým, teď už pronásledovatelům.

Terén je stále do kopce a to mi díky mé malé tělesné váze nahrává. Po chvíli mě sice dojíždí Ian, ale to kvituji celkem s povděkem. Pravidelně se střídáme na špici a rychlost tak stoupá až k 35 km/hod. Společným třetím místem s výrazným náskokem si tak oba posilujeme své pozice v popředí.

Závod se zlomil do své druhé poloviny. Kevin, můj parťák z doprovodného vozidla, mi připravil milé překvapení. Sprchu v poušti! Dva litry vody cirkulující nahoru a dolů mi musí stačit k tomu, abych po třech dnech závodění dopřál hygienu všem partiím svého těla.

4. den

Terén se opět mění. Písek dnů předešlých s otisky kopyt divokých velbloudů je nahrazen tvrdou hlínou s občasnou suchou trávou. Laguna Goyder, domov „Tajpana západního“, jednoho z nejjedovatějších hadů

světa nám však připravuje i jiné setkání. Leon a Ed, první dva jezdci bez konkurence, již zmizeli v popředí. Za nimi se formuje silná skupina, ve které pracuje Ian, Peter, David a já. Neboli závodníci od 3. do 6. místa průběžného pořadí. Jedeme kolo na kolo, až na Petera se všichni střídáme v tažení skupinky. Peter je ten, kdo inicioval nevydařenou spolupráci předešlého dne. Snad se chce pomstít za to, že se díky mne skupina rozpadla, nebo jednoduše nemá síly. Já osobně se cítím dobře. Při každém střídání na špici spíše ještě přidávám na tempo. Ujet z téhle skupiny nemám šanci, alespoň je tak můžu postupně udolat. Najednou však registruji silný dupot kopyt! Tři mohutné krávy si to souběžně šinou s námi, div že se nesnaží střídát ve vedení na špici skupiny. Rychlost sice mají, ale s výdrží je to slabší. Jsme tak zase čtyři a já jen s povděkem myslím na to, že to nebyli velbloudi. Ti totiž včera totálně blokovali kolonu doprovodných vozídků a za žádnou cenu nemínili ustoupit z cesty.

Jak Kevin říkal, „půl hodiny nám udávali tempo“. Odjet prostě nešlo, nebylo jak. A na kole to je vyloučeno úplně. Seběmenší zaváhání a sjetí z pouštní stezky znamená celkem jistý defekt tmy pouštní rostliny zvané Spinifex, jež pokrývá většinu centrální Austrálie. Třicet kilometrů před cílem najíždíme na hlavní poušť-

ní cestu, tzv. Birdwille track. Nápis „Clifton Hills“ mě v jinak vražedném vedru polévá živou vodou. Před pár týdny jsem totiž právě zde trénoval. Říkám to Dadovi, jeho reakci však nemožu publikovat. Nekonečné pláne rozpálených kamenů kamenné pouště Sturt, tzv. „Gibber country“. 10 km do cíle, hop nebo trop, říkám si. Mírné stoupání mi pomáhá v úniku, stejně jak Ian. Opět tak společně dojíždíme na třetím místě. Radost je však jen částečná. Mokvající puchýř na sedací části mého těla se zřetelně hlásí o slovo. Předposlední etapa je ve znamení zoufalství většího závodníka. Já osobně jsem na horším povrchu ještě nejel. Kdysi zatopená oblast vyschla pod kopyty krav, vytvořila tak terén rovnající se cyklistickému tankodromu. Tři čtvrtiny etapy, tj. 35 km se drkotám ve stoje. Přímou se plazím rychlostí 10 km/hod. neschopen zrychlit, neschopen si sednout. Puchýř pracuje na 100 % a na rukou mi z nerovného terénu na žilách nabíhají modřiny. Výhodou se tak stává celoodpružené kolo, což zrovna není můj případ. Jsem mimo jiné předjet i jedním ze zástupců Australské armády, jenž na kole pohodlně sedí, zatím co já neskutečně trpím. Dojíždím zcela vyčerpán, spíš vytrpán! Nepomáhá ani koupel v bahnitěm jezeru v cíli. Je mi zima, svaly mi přímo hoří. Teplota jde k 35 °C. Odcházím

za lékařem, kterého zde nikdo neosloví jinak než „bum doktor“. Bum zadek. Nejčastěji totiž ošetřuje puchýře sedací části těla.

5. den

Chladné počasí předešlé noci je již minulostí. Třepu se zimnicí, potím se. Neustále však musím pít, chci totiž dojet. Čeká mě poslední etapa, závěrečných, několik desítek kilometrů z oněch téměř 600 km. Celý peloton je pohromadě. Na třetí příčku ztrácím více než 20 minut. Jsem realista a navíc i ctím určité zásady poslední etapy. Vím tak, že lepší nebudu, na to je Ian moc dobrý. Nic na tom nemění ani jeho dva defekty. Vždy na něj čekám. Nechci ho porazit díky jeho smůle. Společně si to rozdáváme v posledním 20km úseku, kdy mu nejdříve ujíždím, aby mě těsně před cílem dojel. Je dobojováno. Téměř sen se tak stal skutečností. Dojel jsem svých 100 % závodu jak jsem si přál a čtvrté místo v celkovém pořadí, či první v kategorii do 40 let, je tak trošku navíc.

S kytičkou pouštní květiny podobné sedmikrásce, jež nikdy neuvadá, říká se o ní, že roste „suchá“, usedám do Kevinova terénního vozu a společně se vydáváme přes půl Austrálie zpět do Sydney.

Sebou si vezu i přezdvíku „Dali the little Cech“ – Dali malý Čech.

Dalibor Kupka

HISTORIE MĚSTA – „KRAVAŘŠTÍ VE VÍRU STALETÍ“

Pokračování z minulého čísla

Vracíme se k dobrodružnému putování Sendivoje v minulém dílu. To neskončilo u Rudolfova dvora. Po smrti císaře roku 1612 se alchymista vydal do bezpečnější Vídně, kde se mezitím řízení země ujal bratr Matyáš, odpůrce nekatoликů. Než proti nim stačil cokoliv učinit, roku 1619 zemřel. Jeho nástupce, bratranec Ferdinand II. Štýrský, se tohoto úkolu chopil a nekompromisním způsobem proti nim vystoupil. Sendivoje v dvorských službách římského, císařského majestátního rady, si dokázal panovníka získat. Netrval na okamžitém vyplácení služného v tísnivé peněžní situaci císařově, což se mu vyplatilo. Po konfiskacích majetku v Horním Slezsku to byl Ferdinand, kdo dluh se stárnoucím 63letým svobodným

pánem ze Skorska vyrovnal darováním statků Kravař a Koutů s návdavkem ochranného glejtu (Salva guardia).

Po jeho smrti se prostřednictvím sňatku dcery Marie Veroniky s Jakubem von Eichendorffem dostaly do vlastnictví tohoto starého německého rodu. Po tragickém konci rodiny nejstaršího bratra na Zerbowu, která se na počátku 30. let 17. století stala obětí moru, přešlo po výchově u bezdětného strýce v Kravařích dědictví na jediného, kdo epidemii přežil, synovce Hartwiga Erdmanna a po něm majetek připadl synu Ferdinandu Burchardovi, který pocházel z druhého otcova manželství s Annou Helenou, hraběnkou Prazmovou. Pokračovatel panské větve byl 26 let star. Na panství ho provázela manželka Anna

Hedvika Matušková z Topolčan už v pozvolna se uklidňujících poměrech. Přesto byl panský dům v Kravařích a Podvihově roku 1696 přepáden a vydrancován zbojníky. Ti byli později chyceni a někteří z nich v Uherském Hradišti popraveni. Kromě vedení majetku byl Ferdinand Buchard radou vévody opavského a přisedícím u soudu v Krnově. S manželkou pak nezanedbávali výchovu synů Karla Maximiliána, Jana Rudolfa a dcer Kateřiny Barbory a Anny Eleonory. Také on založil fundaci pro kostel, podle které se každý pátek po mši svaté měla sloužit litanie k Nejsvětějšímu jménu Ježíš a mělo se modlit za rodinu. Se zesnulým otcem se manželka s dětmi loučila v mladém věku 42 let na konci srpna 1699. Nejstaršímu, Karlu Maximilianovi, ještě ne-

bylo osmnáct. Když Ferdinandovi synové dosáhli dospělosti, uzavřeli 20. ledna 1708 v Kravařích dohodu, podle níž případly staršímu z bratrů Karlovi sednické pozemky, 15 tisíc zlatých a založil zvláštní větev, Manskou Sedlnici. Mladšímu Janovi zůstal větší, kravařský díl a byl povinován zopatrřit matku a obě sestry. Mlád, ještě před dovršením 22 let, se ve Velkých Hořticích oženil s Annou Markétou Šmerhovskou. Brzy se také on měl stát významnou osobností v knížectví krnovském. Zprvu se mladý pán zcela úspěšně soustředil na vedení úřadu a hospodářství svých statků. Vlastním přičiněním a zásluhou prosperity, ke které mu pomohli kravařští a koutští sedláci, obě panství Jana Rudolfa Eichendorffa vzkvétala.

Pokračování příště

TRADICE VALENTÝNSKÉHO SVÁTKU

Domnívám se, že za poslední desetiletí, kdy se u nás svátek sv. Valentýna rozmohl, jen stěží najdete někoho, kdo by neměl nejmenší tušení o náplni tohoto dne.

Každý má alespoň představu o tom, co darovat, proč a komu. Významně roste křivka zájmu o květiny, sladká překvapení v papírových krabicích a o všechno, co svým tvarem připomíná srdce a barvou rudou červeně.

V Anglii se posílají nepodepsané milostné dopisy a příjemce má uhadnout, kdo je odesílatelem. Angličané mají také úsloví, že na Valentýna si „každý ptáček najde družku“. V mnoha zemích se dávají o Valentýnově svátku květiny jako výraz vzájemné lásky ve snaze potěšit svůj protějšek. Kořeny tohoto obyčeje sahají daleko do minulosti. Ve starém Římě se slavila 14. února bohyně Juno, považovaná za ochránkyni man-

želství a rodiny. Na její počest psali a zdobili chlapi jména dívek. Ženám v rodině bývaly toho dne dávány květiny. Naše, tehdy ještě svobodné, babičky se také domnívaly, že je žádoucí vzít si za manžela chlapce, kterého 14. února spatřily jako prvního.

Mladí muži, kteří si už vyvolili některou dívku, podali jí proto hned časné ráno toho dne kyticí květů, aby nebyly náhodou jejich šance zmařeny pohledem

na jiného jinocha. Se 14. únorem se pojí také pranostiky, které si však často odporují. Já sama jsem narazila na úsloví „Svatý Valentýnek – jara tatínek“, ale mnohem spíše bude k uvěření „Na svatého Valentýna zamrzne i kolo mlýna“.

Tak si tedy vyberte sami a komu není po chuti slavit svátek zamilovaných u zamrzlého kola, posečkejte s oslavami a nákupem květin do května.

PŘÍBĚH FRÍSKÉHO KONĚ, KTERÝ TO NEMĚL LEHKÉ

Paní Mgr. Jarmila Polomská nám zaslala práci žákyně Barbory Hermanové z Píště. Barbora už několik let navštěvuje Dětský ranč v Hlučíně a její lásku ke koním popisuje v příběhu.

Otevřel jsem své veliké oči. Všude kolem bylo plno světla a trvalo dlouhou chvíli, než si mé oči přivykly. Nade mnou stála má matka - krásná, statná, vraná kobylna fríského koně a jazykem čistila mou černou slemenou srst. Najednou jsem uslyšel lidské hlasy: „Tak ses holka konečně dočkala,“ řekl starší pán (o kterém mi pak máma řekla, že je to veterinář) a poplácal mou unavenou maminku po zpceném krku. „Že sis ale dala na čas! No nic, tady už mě nepotřebujete. Jsou teprve dvě hodiny v noci, tak se půjdu vyspat a ráno se na vás přijdu podívat a zkontroluju jestli jste v pořádku.“ Pak se muž otočil a odešel. „Jak mu budeme říkat, pane vedoucí?“ zeptal se mladý stájník, který zatím jen postával v rohu boxu, svého nadřízeného. Ten vedle mne podřepil a upřel oči na mou bílou hvězdičku na čele. „Tak tohle je špatné. Vidíš to co já? Ta bílá skvrna znamená, že jej už nemůžeme použít do chovu. Která stáj by nechala svou plemennou frískou kobylnu připustit frísákem s bílou skvrnou. To si ani náš chov nemůže dovolit. Ale to dořešíme později. Na co ses mě to ptal? Jak se bude jmenovat? To už je jedno. Třeba Vesuv.“ Muži vyšli ze stáje a o něčem se bavili. Já už je ale nevnímala, protože jsem pocítil, že mám hlad. Zeptal jsem se mámy, jak se mám najíst a ona mi vysvětlila, že se musím zkusit postavit na nohy dojit k ní a začít sát mléko z jejího vemínka. Poslechl jsem ji a pokoušel jsem se postavit. Šlo to velice těžce. Nejen že to po mokré, rozdupané slámě klouzalo, ale mé tenké nožky mě vůbec neposlouchaly. Jakoby byly z gumy. Po dlouhé chvíli, kterou jsem strávil marnými pokusy postavit se na vlastní nohy se mi to konečně

podarilo. Když jsem se ale pokoušel udělat první krok ve svém životě, mé vratké nohy to nevydržely a já upadl. Měl jsem hlad a proto pokusy pokračovaly. Když už jsem zase stál, pokusil jsem se to udělat znova. Sláva! První krok se podařil. A co druhý? Výborně! Ještě dva kroky a budu u mámy! Už mi ta chůze jde lépe. Teď jsem se ale přecenil. Zase ležím na zemi. Už potřetí vstávám. Konečně jsem se dobelhal k matčinu vemínku. Svými pysky jsem nahmatal cecíky a začal z nich sát mléko. Mňam, to je dobrota! To bych mohl pít od rána do večera a pak ještě dlouho do noci. Když jsem se nasytil, uleh jsem vedle maminky a ona mi vyprávěla, jaký je většinou osud koní:

„V mládí jsou skoro všichni milováni, protože jsou malí a roztomilí. Krmí je ovšem, rozmazlují. Ve stáři se s nimi však už nikdo nemazlí, místo toho je zapráhnu, nutí do těžké práce, nedopřejí jim odpočinek a častují je ranami.“

Většina koní má takový osud. Doufám Vesi, že budeš mít lepší. A teď už spi ty má bílá hvězdičko.“ Chtěl jsem už spát, ale něco mi nedalo pokoj. Myšlenka, že stejně nejspíš jednou skončím na jatkách. Jak můžou být lidé tak krutí. Už jim nebudu věřit. A potom mě začal

přemáhat spánek a já se mu nebránil. Když jsem se ráno probudil, právě vycházelo slunce. Zkoušel jsem se postavit, no super, hned na první pokus se to povedlo. Docupital jsem až k mámě a začal pít mléko. Už zase ta dobrá sladká bílá tekutina. Napojen a nakrmen jsem vystrčil hlavu z boxu (to je něco jako koňský pokoj) a uviděl jsem dalších šest boxů, ve kterých byly klisny s hříbaty. Zarehtal jsem na jedno, které bylo hned vedle. To vystrčilo hlavu a řeklo mi: „Ty ses narodil dnes v noci, že? Já jsem tu už od včerejška. Jaké je tvé jméno? Mi říkájí Manila.“ „Já se jmenuji Vesuv. Jaké to tu je?“ Manila odpověděla: „Je to tu celkem dobré, jenom bych chtěla vědět co je tam venku, když vyjdeš ze stáje.“ „To bych taky rád věděl. Musí tam být velká zelená pastvina a na ní spousta dalších koní. Počítám, že tu nejsme sami.“ „No já si to taky myslím. Áá, už je tu veterinář. Asi tě jde zkontrolovat. U mne byl včera taky. Tak se zatím měj,“ řekla a zastrčila hlavu zpět dovnitř do svého boxu. Já pozoroval muže, který ke mně přicházel a volal na mě: „Tak co, Vesuve, je všechno v pořádku?“ Chtěl mne pohladit, ale já jsem si vzpomněl, co mi včera řekla maminka, tak jsem ucucl. Pán se podíval a řekl: „No dobrá, tak se na tebe podíváme.“ Veterinář ke mně

přistoupil a začal mě ohmatávat, dívat se mi do pusy a ještě další podivné věci. Když mi ale začal ohmatávat pravou přední nohu, jeho ruka se zastavila. S mou končetinou něco nebylo v pořádku. „No to snad ne!“ zvolal. „Vždyť má nějakou vrozenou vadu přední pravé nohy! Zavolejte někdo pana řídícího! Ty máš ale smůlu, chlapče. Nejdřív skvrna a pak tohle.“ Když přišel pan vedoucí a viděl mou nohu, začal přemýšlet, co se mnou bude. „No utratit ho můžeme vždycky. Počkáme, až trochu povyroste a pak ho zkusíme prodat. Pokud ho nikdo nekoupí, tak jde na jatka.“ Ředitel se zvedl a odešel.

Uplynulo pár dní a já mohl jít poprvé s matkou na pastvinu. Pásl jsem se vedle maminky a vtom slyším zarehtání. Zvedl jsem hlavu a vidím Manilu jak ke mně cválá. Odpojil jsem se od mámy a běžel jí naproti. Štouchnutím do čumáku jsme se pozdravili a začali jsme spolu dovádat: Nejdřív jsme to vzali klusem po obvodu ohrady, potom zrychlili tempo a přitom vykopávali. Pak jsme se šli napít mléka od našich maminek. Já jsem si dvakrát loknul, a když jsem si chtěl loknout potřetí, tak mě máma zarazila. „Tak dost Vesúku. Je načase, aby ses naučil žrát trávu.“

Pokračování příště

www.bissa.cz e-mail: info@bissa.cz

Tónování a míchání barev! **HET a Herbol**

SÍDLO A PRODEJNA:

Sokolská třída 116
702 00 Ostrava-Přívovoz
Tel.: 596 134 924, 596 136 251

PRODEJNA:

Markvartovická 1869, 748 01 Hlučín
(areál autodopravy Pteran)
Tel.: 603 462 830, 595 046 014

BARVY, LAKY, FERMEŽE – BISSA NEMÁ SOUPEŘE

PŘIJĎTE SI VYTOČIT SLEVOU NA ZBOŽÍ DO PRODEJNY MOUNTFIELD V HLUČIŇĚ

KDY PRO NOVOU SEKAČKU? PRÁVĚ TEĎ! SRP A KOSA? DNES UŽ JE TO HISTORIE...

Výprodeje, výprodeje a zase výprodeje. Šaty, boty, nábytek, elektronika a další. To už od Vánoc

na nás otevřeně nebo skrytě křičí z mnoha obchodů. Jako by všichni po Vánocích chtěli své obchody a sklady úplně vyprázdnit. A jak by také ne, do skladů bude již brzy potřeba nakoupit nové zboží, a tak se na to staré dávají slevy.

Podle marketingových odborníků si lidé u nás na lednové a únorové slevy zvykli a umí mezi nimi rozlišovat. Jen malá část obchodníků chápe začátek roku jako start nové sezóny. Ti přicházejí s nabídkou kompletního sortimentu svého zboží včetně novinek letošního roku. Jedním z nich je tuzemský prodejce zahradní techniky a všech typů bazénů Mountfield. Jako v nějakém prestižním autosalonu tu stojí vyrovnané a naleštěné sekačky. Mnohé vidí zákazník opravdu poprvé. Jsou to novinky pro rok 2005.

Martin Obrdžálek se svými kolegy z hlučinské prodejny je nestálá představovat zvědavým zákazníkům. „Těch novinek je letos opravdu mimořádné, nevím, jak se to našim obchodníkům podařilo jich tolik sehnat a už teď v únoru.“ Ale prý je to proto,

že zahraniční výrobci mají o českých zákaznících vysoké mínění. Vědí, že jsou velmi náročná a že je jen tak něco neuspokojí. Vědí, že jsme národ kutilů a zahrádkářů.

Naleštěné kapoty benzínových i elektrických sekaček skrývají řadu vylepšení a ne všechna jsou hned na první pohled vidět. „Výrobci zlepšovali kdeco: motory, některé sekačky mají novou antikorozi úpravu, nové laky, kolečka. A jednu z nich dokonce nastartujete pouhým otočením klíčku. Sekání trávy je stále větší hračka. Každý si tu může vybrat sekačku, jak se říká, přímo na míru.“

Co však je v těchto dnech nejdůležitější: Na úplně každou sekačku si můžete vytočit slevu na Kole štěstí. „Věra sem do prodejny přišli dokonce nějakí turisté a ti nevěřili svým očím. Říkali mi: „Tyhle nové typy sekaček jsme v obchodech u nás ještě ani neviděli a vy už na ně dáváte předsezónní slevy. Dokonce i 100%! To přece vůbec není možné opakovat. A to si ještě neuvědomovali, že když si zákazník na Kole

štěstí vytočí TRUMF, točí ještě dvakrát a slevy se mu potom sčítají. Každému se klidně pak může stát, že kromě sekačky si může domů odnést i nemalé peníze.“ Prodejna Mountfield v Hlučíně teď prodává jako v plné sezóně, a je to také tím, že dává na své zboží sedmiletou záruku. Martin Obrdžálek zdůrazňuje: „Naši zákazníci navíc oceňují i fakt, že jim každou sekačku odvezeme až domů a předvedeme na jejich zahradě. A to vše samozřejmě zdarma.“

Mountfield

Hlučín, Ostravská 1812

Tel.: 595 042 637

AZURO DE LUXE, PRVNÍ BAZÉNY VHODNÉ I DO SVAHU

Jak moc Češi milují své zahrady a letní pozítkařství, zkoumala počátkem ledna agentura Euro Global. A výsledky?

Téměř 96 procent majitelů zahrad by je nevynechali za nic na světě. A rovných 90 procent lidí by na svém pozemku u domu rádo vidělo elegantní bazén. „Ale jen 8 procent českých rodin se netají tím, že na luxusní a do země zapuštěný bazén, který stojí běžně od sta tisíc výše, peníze ve svém rozpočtu skutečně najde,“ upozorňuje Pavel Krnanič z Euro Global.

Drama kolem bazénů

Co my ostatní? Ještě vloni nám nezbyvalo, než šilhat za plot k bohatým sousedům nebo jen s povzdechem listovat v obrázkových časopisech. Letošní leden však přinesl dramatickou změnu: někteří tuzemští obchodníci totiž vrhli na trh vůbec první nadzemní bazény, které se dají postavit i ve svahu, částečně, nebo dokonce úplně zapustit do země.

Je to rána, ze které se my menší prodejci klasických zapuštěných bazénů budeme těžko vzpamatovávat. Kdo z lidí totiž na takový bazén šetřil statisíce, ten rázem přestane a půjde si pro novinku se stejnými para-

metry, která ho ale přijde na zlomeček ceny,“ soudí Ivoš Berg, jehož firmy MZ AQUA se nová situace také týká. Nové bazény Azuro De Luxe, o kterých je řeč, se totiž například u Mountfieldu v Hlučíně teď prodávají jen za

cenu od nějakých osmnácti tisíc, a to už dohromady se vším komfortem a nezbytnou výbavou, tedy i s kvalitní pískovou filtrací i populárním solárním systémem na ohřev vody. A ještě na ně dávají 7letou záruku. Český trh s bazény je zvlášť nohama.

A drastické slevy k tomu...

„Nechce se mi ani věřit, že se konečně zmůže na takovou parádu,“ říká Jan Kubla, který s manželkou i dětmi vyrazil minulou neděli do hlučinského Mountfieldu. „Chtěli jsme se zatím jen podívat, ale teď, když tady s úžasem koukáme, že z ceny toho nového bazénového kompletu dávají každému nejdřív akční slevu 9 000 korun a pak si ještě jdou všichni zatočit o další slevu na Kolo štěstí, tak jsme přestali váhat a jdeme do toho také. A to nám bazén ještě zadarmo dovezou, a na jaře postaví a uvedou do provozu. Kdo by se s tím sám namáhal, že?“ říká otec rodiny. Prodejní technici mezitím vysvětlují všechny výhody nových bazénů Azuro De Luxe desítkám dalších zájemců. „Zajím je takový, že sotva stiháme,“ říká jeden z nich. Podle manažera prodejny Vladimíra Mělyše se není co divit: „Takové bazény, které jsou skutečnou okrasou zahrady a navíc je lze pořídit za hubičku, našim lidem fakt chyběly. Vždyť třeba jen na Kole štěstí si lze vytočit políčka se slevami ve výši od 12 % přes 14 %, 16 %, 20 %, ale hlavně také slevy 30 %, 50 %, 70 %, 80 %, 90 % a 100 %. Ta stovka, a samozřejmě i letošní novinka – políčka Trumf, která

dovoluje každému zatočit si dvakrát, přičemž vytočené slevy se sčítají, jsou ovšem mezi lidmi nejoblíbenější,“ říká pan Mělyš.

Důkaz k jeho slovům přišel vzápětí: Z nitra prodejny se od Kola štěstí ozývá hurónský řev. Kubloví s rukama nad hlavou pobjíjí davu. „Tak ten bazén i se vši výbavou nás nakonec přišel jen na pár stovek. To je prostě bomba!“ hlásí radostně.

NA KOLIK PŘIJDE ZAPUŠTĚNÝ BAZÉN S PÍSKOVOU FILTRACÍ A SOLÁRNÍM OHŘEVEM?

Bazén (objem 11 000 l)	10 490,-
Písková filtrace (4m ³ /hod)	11 490,-
Solární ohřev	6 480,-
Skimmer	1 450,-
Celkem	29 910,-
Únorová sleva u Mountfieldu	9 000,-
Výsledná cena jen	20 910,-

ZVRHLÝ DŮCHODOVÝ SYSTÉM

Život každého z nás může být plný nečekaných zvratů, a proto je nutné se někdy zamyslet nad tím, co by se stalo, kdyby jeden z manželů zemřel. Jak se stát postará o pozůstalého? Jak naloží s penězi zaplacenými do systému důchodového pojištění? Odpověď je znepokojivá...

Odpověď je znepokojivá především pro skupiny lidí ve středním věku a potom také pro ženy, které jsou našimi zákony v oblasti důchodového systému silně znevýhodněny. Dokonce vyvstává otázka, zda v takových případech není solidarita celého systému důchodového zabezpečení spíše zvrhlostí.

Obecná úprava.

Vdovský důchod připadá vdově po úmrtí manžela a vdovecký důchod náleží vdovci, zemřela-li mu manželka. Přičemž vdovecký důchod byl do českého systému zaveden až v roce 1991. Sám zákon říká, že vdova (vdovec) má nárok na vdovský (vdovecký) důchod po manželovi (manželce), který(á) byl(a) poživitelem důchodu nebo

ke dni smrti splnil(a) podmínku potřebné doby pojištění pro vznik nároku na plný invalidní nebo starobní důchod.

Potřebná doba pojištění.

Potřebná doba pojištění pro nárok na starobní důchod činí nejméně 25 let, během nichž bylo důchodové pojištění placeno. Při dosažení 65 let věku pojištěnce již činí pouze 15 let. U mladších osob je nutné splnit potřebnou dobu pojištění pro nárok na plný invalidní důchod:

- u pojištěnce do 20 let méně než 1 rok,
- u pojištěnce od 20 do 22 let 1 rok,
- u pojištěnce od 22 let do 24 let 2 roky,
- u pojištěnce od 24 let do 26 let 3 roky,
- u pojištěnce od 26 do 28 let 4 roky,
- u pojištěnce nad 28 let 5 roků.

Potřebná doba pojištění se zjišťuje z období před vznikem plné invalidity.

Výše vdovského a vdoveckého důchodu.

Vdovský i vdovecký důchod se skládá ze základní a procentní výměry. Výše základní výměry činí 1310 Kč měsíčně, k ní se pak přičítá

procentní výměra. Výše procentní výměry činí 50% procentní výměry starobního nebo plného invalidního důchodu, na který měla, nebo by měla, nárok zemřelá osoba v době smrti. V případě, že zemřelý nesplňoval ke dni smrti podmínku potřebné doby pojištění pro nárok na plný invalidní nebo starobní důchod, je vdovský resp. vdovecký důchod ve výši 50% procentní výměry částečného invalidního důchodu po poživiteli tohoto důchodu.

Komu náleží vdovský/vdovecký důchod?

Výše vdovského nebo vdoveckého důchodu se dále liší v případě, že má pozůstalý souběh dvou důchodů (vdovský/vdovecký + invalidní/starobní). V takovém případě dostává pouze polovinu vdovského či vdoveckého důchodu, což znamená čtvrtinu z výměry starobního, resp. invalidního důchodu, na který měla zemřelá osoba nárok! V situaci, kdy pozůstalý tento souběh důchodů nemá (to znamená, že není v invalidním nebo starobním důchodu),

má nárok na polovinu z výměry po zemřelém...Komu náleží vdovský/vdovecký důchod? Vdovský důchod (vdovecký důchod) náleží po dobu 1 roku od smrti manžela (manželky) vdově/vdovci. Po uplynutí této doby náleží pozůstalé osobě pouze v následujících případech:

- pečuje o nezaopatřené dítě,
- pečuje o nezletilé dlouhodobě těžce zdravotně postižené dítě vyžadující mimořádnou péči nebo o zletilé dítě, které je převážně nebo úplně bezmocné,
- pečuje o převážně nebo úplně bezmocného svého rodiče nebo rodiče zemřelého manžela, který s ní žije ve společné domácnosti, nebo o takového rodiče, který je částečně bezmocný a starší 80 let,
- je plně invalidní,
- dosáhla věku 55 let, jde-li o ženu, nebo 58 let, jde-li o muže.

Nárok na vdovský nebo vdovecký důchod zaniká i uzavřením nového manželství. V takovém případě potom vzniká nárok na poskytnutí tzv. „odbytného“ ve výši 12 měsíčních splátek vdovského (vdoveckého) důchodu.

Pokračování příště

PROČ ZŮSTALA OBEC DARKOVICE SKORO 200 LET ODŘÍZNUTÁ OD OKOLNÍHO SVĚTA?

Abychom se dopátrali příčiny proč tomu tak bylo a co všechno tomu předcházelo, musíme se vrátit do dávné minulosti o dvě století zpátky.

Evropu sužovaly napoleonské války a u Waterloo v létě 1815 došlo k rozhodující bitvě, kde britsko-pruské vojsko porazilo Napoleona a události začaly ovlivňovat jak ekonomickou tak politickou situaci v Evropě.

A právě tehdy se stal německý bankéř Rothschild, který měl pět synů a všichni pracovali v bankovníctví, různými bankovními machinacemi, skupováním akcií přes noc po bitvě u Waterloo milionářem. Svým nevalně získaným kapitálem začali ovládat skoro celou Evropu a dostali se i za oceán.

Jednoho z potomků zavál dokonce až na Moravu do Slezska, kde začal skupovat pozemky, lesy, doły i hutě. Vybudoval v Šilheřovicích svou rezidenci, skvostný zámek skoupil veškeré pozemky v okolí. Zřídil své velkostatky Šilheřovice, Paseky, Hať, Darkovičky, Vřesina, Hlučín. Darkovice však ležely mimo a jediná cesta s okolním světem byla polní, rozředlá. Tehdy už baron Rothschild

ve vlastním zájmu spojil své statky navzájem zpevněnými cestami, navrhl okolním obcím vybudování zpevněné cesty ze Šilheřovic do Hati, přes Darkovice do Darkoviček a Hlučína. Avšak jarkovické tehdejší zastupitelstvo, které se skládalo vesměs z rolníků, sedláků, se postavilo proti s odůvodněním, že na zpevněném tvrdém kamenném povrchu koně zkřesají mnohem víc podkov. A jim polní cesty vyhovují.

Pan baron, jemuž na tom velice záleželo a investici a stavbu financoval většinou sám, ignoroval jarkovické zastupitelstvo a silnici naplánoval skrz své pozemky a les Štípky na křižovatku silnice Šilheřovice do Hlučína.

Darkovice tak zůstaly odříznuté a teprve během druhé světové války za pomoci francouzských zajatců byl postaven úsek Darkovice – Darkovičky.

Až počátkem 50. let byl zregulován úsek a vybudována zpevněná silnice Hať – Darkovice. Od té doby projíždí obcí pravidelná autobusová linka a občanům se otevřela cesta do okolního světa.

Príspevek nám zaslal pravidelný čtenář z Darkovic J. V.

UVÍTÁNÍ NOVÉHO ROKU 2005 v ŠILHEŘOVICÍCH

Děti společně se zaměstnanci Mateřské školy v Šilheřovicích připravily občanům obce Šilheřovic velmi pěkný společenský zážitek. 14. ledna se uskutečnil v místním kostele Nanebevzetí Panny Marie slavnostní koncert dětí mateřské školy a dalších účinkujících, za účasti mnoha hostů, rodičů a obdivovatelů hudby. Děti zazpívaly řadu písní, koled, popěvek a lidových písní v krásné, ještě skoro vánoční atmosféře. Díky pochopení správce zdejší farnosti – P. Huvarovi, byl kostel slavnostně vyzdoben a přivítal na 200 posluchačů. Samotný koncert zahájily všechny děti MŠ se svým úvodním pásmem písní, poté

se v krásném prostředí kostela rozezvuky školené hlasy operních pěvců – S. Pivovarové, V. Víta s klavírním doprovodem S. Petrovy. Po áriích, známých z pódii předních operních scén u nás i v zahraničí si na závěr zazpívaly děti z folklórního souboru Majiček lidové písně z našeho regionu.

Na závěr jsme s dětmi a všemi účinkujícími připravili pro všechny malé překvapení. Společně – tedy účinkující i posluchači, si zazpívali známou koledu My tři králové... a kostelem zaznělo s poslední slokou i přání: „A my taky vystupujem, a nový rok Vám višňujem...!“

J.N.

ZATVRZELOST SVATÉ AGÁTY

Sv. Agáta prožívala svá dilemata víry ve 3. století. Narodila se v bohaté a vznešené rodině na Sicílii. Protože odmítla uzavřít sňatek s Quintianem ze senátorské rodiny, dočkala se od něj udání díky vyznávání křesťanské víry. Její snoubenec přikázal známé kuplířce Afrosii, aby Agátu svedla k hříchu a odvrátila ji od víry, což se ale ukázalo být nemožným.

Agátě radili, aby zapřela svou víru a ušetřila si mučivé bolesti. Obhajovala svou víru i natažená na skřípec, zbičovaná, rozdrápaná železnými hřebeny. Nechali jí odřezat ňadra a pálit její kůži pochodněmi. Svatý Petr se však postaral o to, aby její rány byly uzdraveny.

Jakmile soudce spatřil, že je Agáta zdravou, nechal ji položit na střeptiny a žhavé uhlí. To ale způsobilo, že se vzbouřili všichni lidé, kteří tomuto přihlíželi a zastřený vladař dal polomrtvou Agátu odnést zpět do žaláře. Zemřela při své poslední modlitbě,

z nichž čerpala sílu a posilovala se jimi v tělesném utrpení.

Rok po její smrti došlo k výbuchu sopky Etny. Zoufalí obyvatelé Catanie nesli proti lávě Agátin závoj a žhavý proud se zastavil. Tento závoj se dodnes v Catanii uchovává.

Sv. Agáta je patronkou kojných, tkalců, pasaček, zvonářů (kvůli podobnosti prsů a zvonů). Její podporu požadují ti, kdož trpí nemocemi prsou, oběti

znásilnění a týrání i všichni, kdo chtějí odvrátit přírodní katastrofy. K nejrozšířenějším atributům, které vystihují její osud patří míse utatá ňadra, kleště, pochodně, pánev se žhavým uhlím, hořící hranice, jednorozec jako symbol panenství nebo například závoj.

**NOVĚ OTEVŘENÁ
ORTOPEDICKÁ AMBULANCE**

od 1. prosince 2004 ve zdravotním středisku v Ludgeřovicích
Markvartovická 1200, 747 14 Ludgeřovice

MUDr. Daniel GAVLÍČEK

ORDINAČNÍ HODINY
Úterý 7.00 – 15.00
Čtvrtek 15.00 – 19.00

Objednání pacientů na tel.: 605 460 771

Vydavatel:

- Reklamní studio IMM
- Kontaktní adresa, inzerce:
Střední 38,
748 01 Hlučín-Bobrovniky
Tel./fax: 595 059 107,
604 123 573
e-mail: imm@osu.cz
- Registrováno pod číslem
MK ČR E 12501
- Šéfredaktor: Marie Jurčková
- Zástupce: Ludomír Kusyn
Vychází v druhém týdnu v měsíci

OSLAVY UKONČENÍ PŘÁSTEK

Během masopustních oslav se slavilo všelicos, mimo jiné také období ukončení přástek, které trvaly od adventu a zabíraly téměř celé zimní období. Tomu, jak přáستky probíhaly, jsme se detailně věnovali v jednom z posledních čísel loňského roku. Přáстky byly proslulé společenskou zábavou, kdy se ženami, které předtím na kolovratech, sedávaly v místnosti i muži, kteří se zaobírali vyprávěním nebo hraním her. Mladí často pono-

covali a rozličnými způsoby porušovali dobré mravy, proto zákaz přástek platil od začátku postní doby.

V rámci masopustu se konávalo ukončení tohoto předání hostinou či bujarým tancem. V rámci něj se zvolila nejlepší přadlena, která jako odměnu obdržela nazdobený vrkoč vyrobený z těsta. Měl podobu několika upečených věnců napichnutých na špejle a seřazených od toho s největším průměrem vespad až po

ten nejmenší směrem vzhůru. Špejle se ozdobily navlečeným ovocem nebo cukrován a na vrcholku byl vrkoč ozdoben větvičkou rozmarýny a pentlí.

Vrkoče se ale neuzívaly jen k titulování královny přadlenek, nýbrž také při dozdobení sálu, v němž se konaly tancovačky, vrkoče v menším provedení sloužily jako poděkování chlapci za tanec ze strany děvčete nebo jako dárek dětem k Mikulášu.